

Várnak a padok is, melyekre újra fölkerül a tábla:
Köszönjük, hogy megkíméled a nép vagyonát!

Am a költő, ki új kalapot vett, s pompásan érzi magát e földön,
titokban másféle táblákat készít, s széthordja őket az első melegebb éjszakán:
Köszönöm, kedveseim, hogy belevéstétek a padba szíveteket, mely olyan,
[mint az éretlen körte,
s a gyönyörű neveket:

Ó Iván, ó Božena,
néktek ajánlom első tavaszi versem!

(Veres János fordításai)

Mikuláš Kováč — A középszlovákiai költőcsoport tagja, Besztercebányán él. 1934-ben született Čajakovon (zselízi járás). Verseskötetei: Zem pod nohami (Föld a talpunk alatt, 1960), Obrana stovebnice (Az építőkockák védelme, 1963), Rozmery (Mérétek, 1964), O modrej labuti (A kék hattyúról, 1966).

JÁN STACHO

Virrasztás Marionnal

Szüzem, fekete bársony imája.

Szeretném, ha abban a percben,
mikor a fecske
elalszik a Holdban,
az ágynemű nászi zizegését hallanád.

Ma reggel eleven asszonyt láttam.
A temető felől közeledett,
arcából ferde eső hullt,
tajtékos volt a haja,
s tenyerén érintés szándéka bizsergett.

Am hozzád magas állvány emel, szerelmem,
hogy szót válthassunk a földi boldogságról,
hogy elszabadítsd versemet,
mert a lámpa csak neked ég, Marion.

Mikor az alvó halak
két részre osztják a vizet,
s megreszketnek a csillagok, éjfélte jeleznek az órák,
s rémült madár köröz fészke fölött,
akkor,
épp abban a pillanatban
kilépünk az erkélyre,
s homályba vesző könnyű kézmozdulattal
üdvözöljük a Holdat.

*S mável még reggel is ijedt lesz a melled,
megengedem,
hogy könyökig
kútvizbe mártogasd a kezed.*

*Légy erős, mint a fehéritő,
s búcsúzaskor lendülj, mint a szélmalom.*

*Kinyújtom majd a kezem,
melyen rajta marad emléked illata,
te jóviseletű az asszonyok között,
fogom kalapom,
s mintha lepkék volnának,
reggelig kapdosom a hulló csillagokat.*

(Veres János fordítása)

Ján Stacho — Nagyszombatban született 1936-ban, jelenleg diplomata. A fiatal konkrétista szlovák líra kiváló költője. Verseskötetei: Svadobná cesta (Nászút, 1961), Dvojramenné cisté telo (Kétkarú tiszta test, 1965), Zážehy (Kiatkozások, 1967), Apokrifok (Apokrifok, 1969).

ĽUBOMÍR FELDEK

Éji csavargó reggeli dala

*Ha városom sötét,
s muskátliszag jön úszva,
ördög bújik belém.
És máris pirkad újra.*

*Ki festi két szemem
tükrömben karikásra?
Magam műveltem ezt?
Valaki más csinálja.*

*A kéklő utcán kint
zöld autó hint meg vízzel;
egy piros büfében
nyelvem tejescskét ízlel.*

*Ha kigyógyulok ma,
ti csodás épületek,
esküszöm, ezentúl
nappali vándor leszek,*

*a sötét, öreg éj
ne számíton rám soha,
te gerlék városa,
te virágtartók hona!*

*Tudom, aludnom kell.
Mi költ fel mégis újra?
Ó, száll a sötétség,
s muskátliszag jön úszva.*

Gödröcskék

*Szomorú fúzva tövében
golyózó fiúkat néztem
s szemem a múltba látott
Ó gödrökben alvó szépség
leplezi magát de él még
meGLELIK vígan mások*

*A halk szavú szél is mondja
elszelelt gyerekkoromba
néztem a gödröcskében
S most minden szögletből zugból
rámköszön varázsa újból
pedig már tovább léptem*